

Téli témahét tervek 4.

2021. február 8 -19.

Sárkányok, várak, lovagok (Farsangi napok)

Kiemelten fejleszthető képességek: ismeretbővítés, érzelmek kifejezése mimikával és mozdulatokkal, gyors reagálóképesség, megfigyelőképesség, gondolkodás, egyensúlyérzék, együttműködés, számfogalom, érzékszerv finomodás, hallási figyelem, ritmusérzék

Mese-vers	Ének-zene-tánc	Környező világ	Alkotó tevékenység	Fejlesztő játékok
<p>Új versek: Drégely László: A nagyevő király Cseh Katalin: Sárkánynapotár</p> <p>Új mese: Hegedűs Péter: Holdfény illata Meseisméltések.: a már megismert sárkányos magyar népmesék Folytatásokban: Csukás István: Süsü, a sárkány</p>	<p>Ismerkedés középkori zenékkal, hangszerekkel Szabadtánc zenére szalagokkal, kendőkkel Csörgődob barkácsolása (ritmusjátékok) Hidas és várfoglaló körjátékok: Fehérvári kapitány Járom az új váramat Járok egyedül, félek egyedül Térformák vonulással</p>	<p>Lakóhelyek a történelmi korokban Ismerkedés Magyarország váraival, kastélyaival (különbségkereső) Várak, kastélyok a lakóhelyünk környékén A vár lakói (életük, munkájuk) - régi és ma is létező foglalkozások Matematikai tartalmak: számlálás, kiegészítés, sík és térbeli formák tulajdonságai</p>	<p>Kisebb, nagyobb várak barkácsolása dobozokból (terepasztal készítése a fénydobozba) Pajzsok, kardok, koronák (festése, díszítése) kartonból „Ólomüveg” ablakok ragasztása Sárkányok barkácsolása, festése tenyérlenyomattal Sárkánytojás mintázása</p>	<p>Igaz - hamis állítások Bújj bele mások bőrébe (kivé válnál és milyen lennél?) Várfoglaló és lovagitorna mozgásos játékok (ügyességi és erőnléti feladatok) (játékok labdával, célba dobás, gurítás, vonalkövetés, átdobás) Ritmikus sorakoztatás, minta kirakás Addj király katonát... Feladatlapok</p>

Versek:

<p>Cseh Katalin: Sárkánynaptár</p> <p>Hétfőn rossz a kedvem, bús az első fejem. Kedden víg vagyok, másik fejem ragyog. Szerdán öl az unalom, harmadik főmet vakarom. Csütörtökön a negyedik fellegekbe emelkedik. Pénteken az ötödik élménnyel telítődik. Szombaton a hatodik a többivel hadakozik. A hetedik - vasárnap - naphosszat szunyókálhat. Hét fejem van, kérem szépen, magamat én hétszer érzem</p>	<p>Gryllus Vilmos: Lovag és sárkány</p> <p>- Páncél csörren, kardom csillan! Hétfejű sárkány, gyere most nyomban! - Itt vagyok, íme, mért kiabálsz? Jókedvemben úgyse találsz!</p> <p>- Meg kell halnod, nincsen pardon! Hétfejű sárkány, hegyes a kardom! - Van hegye, látom, tátom a szám: fogpiszkáló volna talán?</p> <p>- Nézd meg jobban, nincs túl messze! Hétfejű sárkány, csapjunk össze! - Lángot okádok, hogyha akarsz: kezdődjék hát nyomban a harc!</p> <p>- Páncél olvad, kardom törve! Egyfejű sárkány, ki vagyok dőlve! - Fújtam a lángot épp eleget: béküljünk ki, hogyha lehet!</p>	<p>Drégely László: A nagyevő király</p> <p>Volt egy király Nevenincs, Koronája Drága kincs.</p> <p>Sokat evett, Minden jót Hurkát, kolbászt Mogyorót.</p> <p>Meg is hízott Megdagadt, Nadrágja is Széthasadt.</p> <p>Koronája Kicsi lett, Feje búbján Billeget.</p> <p>Gondolt egyet Eladta, Kismalacot Vett rajta.</p>
--	--	--

A hét meséje: Hegedűs Péter: Holdfény illata

Forrásbuborékban fogant, jégpaplan alatt cseperedett az a kis történet, amelyet most elmesélek neked. Amikor erdei tavak még pajkos tündérek tükréként születtek csiklandós felhőpamacsok könnycseppjeiből, amikor csintalan pöfetegek szorgos manókat ijesztgettek, és amikor az orkán is szeleburdi szellő volt csupán. Jól figyelj hát, mert e csendes erdei dal fázós pirkadat látogatásakor betakar, és utat világít majd sötét éjeken! Én magam egy hófehér sárkánytól hallottam, akinek egyik szeme smaragdzöld jáde kőből volt kifaragva, beszédes bizonyítékként azokról az időkből, amikor még bátor lovagokkal kellett megküzdenie szégyenlős hercegnők szerelméért. Ő pedig édesapjától, a kristálycsengettyűk boszorkánymesterétől, Tollas Grommétól örökölte ezt a pajkos hullámokon táncoló írott kavicsot. Ennél ősbibb sorsát azonban a feledés burka takarja hosszú idők óta. Ne is kérdezz róla...

Meserengeteg eldugott szegletében, nyirkos barlang tenyerében éldegélt koboldok királya. Kicsiny birodalmát hatalmas szíve óvta, féltette, dédelgette. Hogy mennyi jégcsapcsepp születésénél, duzzadt rügyecske lüktetésénél, pocokvacok sivítkezésénél volt már jelen, rég nem tartotta nyilván. Ahogy a fák sem számolják szaporodó évgyűrűik számát, csupán néhány fájdalmas görcs jelzi, hogy túlléptek már életük delén.

Odakint hűvös szellő ébredezett. A Nyár fáradt teste meg-megremegett már, aranyzőke szakálla lassanként Őszbe szenderedett. Áttetsző selyemfüggönyként szállt fel a hajnali pára, lágyan simogatva erdőlakó alvó manókat. Piruló tölgyfalevelek egyenként engedték el a törékeny ágakat, és lágyan ringatózva táncoltak alá, simultak lágyan a fövényre.

Koboldkirály nagyot nyújtózott. Lerázta magáról álmok emlékét, majd ráérősen feltápáskodott. Moha-puha avartakaróját meglapogatta, hogy az ásítózó nap első sugaraival jól átfésülhesse kócos fészket. Elégedetten beletúrt bozontos buksijába, majd óriások lábnyomában

összegyűlt esővízből merített, hogy álmos pilláit felfrissítse. Hangos kortyintásai békadalként rebbentek át ráncos fák ágai között. Hirtelen csendes hüppenyűk hangja rezgettette meg kagylófület. Távoli sóhaj volt csupán, de keserves dallamként érintette meg szívét. Valaki a közelben sírdogált. A könnyecseppek, mint megannyi széttört kristálygolyó, helyüket keresve szaladgáltak a földön. Koboldkirály kíváncsian kukucskált a hang irányába, és kis kutatás után végre megpillantotta az egéritatót. Apró kis lény volt a tyümpürümpümök világából. Tündérek játszópajtása, törékeny szárnyas szellőszolga, virágok nektárjaival táplálkozó kacajmanó. A tyümpürümpümök még a koboldoknál is apróbbak. Pirinyót félősek, ezért csak ritkán mutatkoznak nappali fénynél. Még teliholdkor is inkább sötét odvakban tanyáznak. Koboldok királya ritkán találkozott velük, de akkor sem hallotta sírni őket. A tyümpürümpümök kacaja ugyanis szünet nélkül átszövi az erdőt. Énekesmadarakkal felesel, felül a szél hátára, pókhálókra hintázik, és minden bánatmanóra rátalál, hogy megvigasztalja.

- Miért potyogtatod könnyeid? - kérdezte tőle Koboldkirály. - Miért e keserves panaszdal, mely még zord farkasok szívét is szelíddé varázsolja?

A kicsiny tyümpürümpüm maszatos orcája kíváncsivá változott. Szemében ott rezgett még egy csepp, amíg elég bátorságot gyűjtött ahhoz, hogy alágördülhessen a szomszjas végtelenbe. Nem szólt, csak némán pislogott, mintha szárnyra kelhetné hosszú szempilláját.

- Ki vagy te, milyen nevet varázsoltak hozzád? - kíváncsiskodott újból a kobold.

- Holdfény Illata - válaszolta csendben a manó. - Szüleim és testvéreim hívnak így, amióta kibújtam a föld alól.

Már nem hüppögött, csak állt ott árván, mint aki új mesébe csöppent. Tekintete útra kelt, helyét keresve a roppant végtelenben.

Koboldkirály lekucorodott melléje, hogy megtudakolja, mi emészti új barátja csepp, pucér lelkét. Holdfény Illata pisze orrával aprókat szippantott a levegőbe, hogy megismerje, befogadja, és többé ne feledje őt. Aztán belekucorodott a kobold ölébe, és mesélni kezdett:

- Ez az első esztendő, amikor én is részt vehetek a tyümpürümpümök hagyományos erdei bálján. A tündérek álmában született

ceremóniára minden meghívott a legszebb ruháját ölti magára, melyet egy éven át saját kezűleg titokban készít, hogy életre keltsen vele egy hullócsillagot. Az öltözet elkészítéséhez minden szükséges anyag felhasználható, amit az erdő ajándékozik: selyemhernyók gubói, pókok szőttese, virágok szirmai, áttetsző fakérgék. A tyümpürümpümpök sárkányemlékezet óta Szivárvány Herceghez fordulnak, hogy fesse meg az elkészült kelmét, és így pompázzanak majd ezer színben a bálon. De, ó, jaj, ezen a nyáron egy csillámnyi eső sem esett! Így hiába fitogtatta erejét Nap Felség, hiába nyújtogatta hosszú karjait a föld felé, nem tudta életre kelteni Szivárvány Herceg színeit. Színek nélkül pedig én sem tudom szivárványba öltöztetni a szívemet. Mi lesz, ha meghalnak a csillagok? - peregetek újra sűrű záporoként a kicsiny lény könnyei.

Koboldkirály azonban nem esett kétségbe. Rámosolygott a lányra, és így szólt:

- Egyet se félj, Holdfény Illata, majd mi megfestjük a szivárványt! Felbatyuzunk, és meg sem állunk addig, amíg össze nem gyűjtjük a színeket.

A bánatos tyümpürümpüm szemében új remény csillant. Egyetlen pillangószárny-rezdülésnyi időt sem vesztegettek. Felkerekedtek és kézen fogva belesimultak a rengetegbe.

Most egy kicsit a csend lett a barátjuk. Egyenként számolták a fűszálakat, melyek vigyázták puha lépteiket. Halkan zizegtek, hogy ne zavarják a vándorok emlékeit. Csak egy magányos mackó tűnődött el azon, vajon mit kereshet oly lázasan ez a két kicsiny manó. Miközben havas lejtőkön vándoroltak, csipkelődő vadrózsa csiklandozta orrukat. Hegyi ösvényen hűvös szellőt kortyolgattak, selymes szárnyú pillangóval ugrándoztak. Hatalmas hegy gerincén üvöltő szélben is meghallották a pacsirta kacagását, a vendégház takarója alatt vacogva is álmodták langyos napsugár simogatását. Estétként, amikor derengő holdsugár látogatta meg őket és szitáló köd pergett orgonaszínű otthonukra, harmatszomjas pázsiton vetették meg ágyukat.

Koboldmesék legbájosabb völgyében sétáltak egy mosolygós tengerszem partján. Láruk alatt megannyi kavics: megannyi sors. Egyik sem sír, csak tűrnek némán, hogy bár szem nem láthatja, szebbek, mint a legcsillogóbb gyémánt. Közben felhőpaplanokba burkolózó, fázós

hegyek köréjük gyűltek, hogy álmaikról beszéljenek.

- Kedves Koboldkirály - törte meg a csendet Holdfény Illata -, amikor virágszirom simogatta arcom, amikor a napsugár a hókristályokat kószolhatta, elillant a felhő homlokáról. Arany ködben úszunk a csend ölelésében. Szivárványhidat építettünk.

És ekkor végre meglátták a színeket. Valójában nem is kellett keresniük, hiszen ott volt mindenütt: a Zöld a fák leveleiben és a büszke fűszálakban, a Vörös szárnyas alkonyatban, a Kék a búzavirág álmában, a Sárga a felkelő nap mosolyában. Bíbor, viola, türkiz, rubint - mint megannyi drágakő, daloltak az éjszakában:

Manókkal táncol a Hold,
szivárványba fojtott pillanat,
Szívünkben lubickol a tegnap,
csillag-mesénk örök marad.

Együtt festették újra a szivárványt, és közben útjára eresztették végtelenbe tetsző érzéseiket. Kacagtak szertelen szélben, sírtak tavaszi hóesésben, daloltak jégbörtönbe zárt tó tükrében. Most már hazamehettek végre, hogy Holdfény Illata elkészíthesse báli ruháját: hóbagoly levetett tollából, csiperke lágy kalapjából, hóvirág édes szirmából, gyöngyragyogó tört héjából, forrás tisztaságából. Fehér szőttese szépsége bevilágította az éji erdőt, előcsábította a rejtőzőt, felébresztette a mélyen alvót, felélesztette haldoklót. Holdfény Illata minden perdülésére újabb és újabb csillag ragyogott fel az éji leplen.

Koboldkirály elmosolyodott, most már nem kellett féltenie mesebirodalmát.

Hazaért.

A hét éneke: A Járok egyedül játék két szereplője az anya és a kérő. Az anya jelöli ki, hogy a kérő kit vihet magával. A játékot a kérő kezdi énekkel:

54

Itt nekem a gyerekek, Válassz el egy király- uram.
Én nekem a gyerekek, Válassz el egy király- uram.

Énekes 2-6 - né, né?

*Járok egyedül,
Félek mindentül!
Ó, felséges királyuram,
Kit adsz útitársul?*

Ekkor a középen álló rámutat valakire. Ha az nem tetszik a kérőnek, ezt énekeli:

55

Ezt nem szeretem, Vesszem a villára,
Ezt nem kedvelem, Dobom a boglyára,
Ezt nem szeretem, Vesszem a villára,
Ezt nem kedvelem, Dobom a boglyára.

Énekes 2-6 - né, né, Nyomom a markába, né, né.

*Ezt nem szeretem,
Ezt nem kedvelem,
Vesszem a villára,
Dobom a boglyára,
Szakítok egy szál csalántot, Nyomom a markába.*

Ha viszont tetszik, másik verset énekel:

*Eztet szeretem,
Eztet kedvelem,
Veszem az ölembe,
Viszem a kiskertbe,*

Szakítok egy szál virágot, Nyomom a markába.

Megfogja a kezét annak, akit kapott, és magával viszi. Most már ketten járnak körbe. Ismét csak a kérő énekel, és a játék folytatódik, míg az összes lányt el nem viszi.

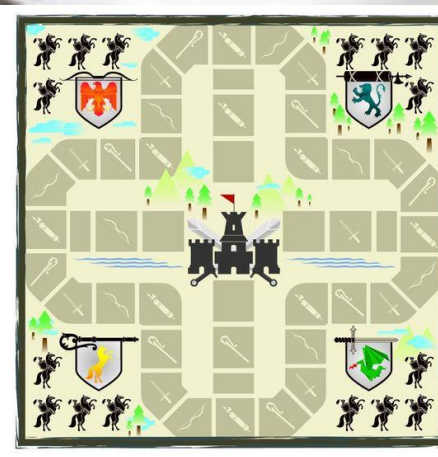
A hét kézműves ötletei:

Fejlesztő játékok, feladatlapok:

Reconstruis les châteaux en t'aidant du modèle ci-dessous.

